

stoličku vedľa neho a opýtal som sa: „Seppele, nože mi povedz, kto je vlastne v nebi?“ Seppele zvrátil čelo a potom rozhodným tónom povedal: „Predsa anjeli!“

Hurá, ľad som prelomil! Len som bol trochu sklamaný skromnosťou výpovede. Osamelý anjel blúdiaci šíravou neba nemohol predsa naplniť moje očakávania.

A tak som v otázkach pokračoval ďalej, prirodzene v nárečí: „Len jeden?“ Tentokrát Seppele reagoval pohotovo: „Nie, sú ich plné chalupy!“ Nepredpokladal som takúto odpoveď. Ale ostal som posmelený, lebo som mal možnosť prejsť od radujúcich sa a spievajúcich bytostí k tomu, ktorému patrí všetka sláva. A tak som sa opýtal: „A čo tam robia tí anjeli?“

Teraz sa Seppele tuho zamyslel. Zrazu mu tvárou prebehol záblesk a žiariac povedal: „Varia len samé dobroty!“ Zjavne bolo vidieť, ako sa mu pri tejto predstave vynorili v mysli chutné do-

máce pampúchy.

V ten deň sme od Seppeleho už viac nepočuli.

Často som premýšľal nad odpoveďami tohto malého chlapca. Iste, prirodzene som na otázku, kto je v nebi, očakával odpoveď „dobrý Boh“. Ostáva nám ale sa zamyslieť, či tu nie sme s dobrým Bohom až príliš rýchlo a pohotovo, akoby sme o ňom vedeli všetko.

To, že malý Seppele označil nebo ako „chalupy“, dodáva predstave o druhom svete nádych domova. A tým netrafil tak celkom vedľa. Napokon, Pán nám predsa prisľúbil, že „odchádza, aby nám pripravil náš domov“. To, že Seppele videl vo svojich predstavách nebeské chalupy natrieskané ľuďmi, poukazuje na Božie milosrdenstvo.

A to, že anjeli boli oddaní kuchárskemu umeniu, môže na prvý pohľad znieť smiešne, ale keď uvážime, že Pán často opisoval nebo ako veľkú hostinu, pri ktorej on sám bude obsluhovať, potom už vec vyzerá trochu inak.

Keď to tak uvážim, ani ja a ani moji slávni profesori z Teologickej fakulty, by asi o nebi nevedeli povedať viac ako Seppele.

V priebehu roka malý Seppele robil pokroky. A na konci školského roka ho učiteľ vyzval, aby mi za celú triedu predniesol krátku ďakovnú reč. Tá mala znieť: „Vďaka ti za trápenie a námahu a želáme ti radostné dni oddychu.“

Keď nadišla posledná hodina, vystúpil Seppele predom mňa a s oddanosťou v očiach odrapotal: „Želáme ti trápenie a námahu a vďaka za radostné dni oddychu...“

Vydýchol si a nadšene mi odovzdal kyticu alpských ruží.

Využime i my tieto letné dni na oddych, zastavenie, načerpanie nových síl.

Prosíme Vás, porozmýšľajte, či aj Vy nemáte vlastné svedectvo, ktoré by mohlo obohatiť a napomôcť druhým na ceste k Bohu. K tomuto účelu slúži e-mailová adresa: casopis.pramen@gmail.com. Požadovanú anonymitu rešpektujeme. Archívne čísla časopisu od r. 2012 sa nachádzajú na stránke www.horcicnezrnko.sk

Vydáva Rím. kat. farnosť Martin - Sever pre vnútornú potrebu.

Adresa: Jilemnického 59, 036 01 Martin, web: www.fara.sk/mtsever

Vychádza štvrťročne. Textová a grafická úprava Sependis studio. Foto: internet a archív CVČBT

PRAMEN

FARNOSŤ MARTIN-SEVER

Jún 2015, ročník 15

PREČO NEMÁM RÁD OSLAVY BOHA NA ŠTADIÓNOCH

„Nie, nehnevajte sa, skutočne tam neprídem,“ ospravedlňoval som sa dvojici, ktorá ma úprimne pozývala na veľjazd mladých kresťanov, organizovaný charizmatickou obnovou katolíckej cirkvi. Priznávam, že masovo organizované „čau-bráškovanie“ jednych a húpanie sa do rytmu so zdvihnutými pažami druhých – to naozaj nemusím.

Medzi náboženskými entuziastami sa odjakživa cítim nesvoj. Keď som pred rokmi pozoroval svojho spolubrata kňaza, ako svojej skupinke mladých pri návšteve pápeža predriekal úplne vážne heslo: „Radujme sa všichni v Pánu, prijel tatka z Vatikánu – hurá, hurá!“, „a pekně nahlas a ještě jednou, hurá!“ pripadal som si ako v náboženskom cirkuse.

Som rodený skeptik a aj k svojej viere som sa „prepochyboval“. Preto si sotva dokážem predstaviť, že by ma zaplavila nákaza kolektívnej zbožnosti na nejakom zhromaždení s transparentmi „Ježiš ňa miluje“ s neznesiteľne usmievajúcimi sa roztlieskavačmi. Iste, rešpektujem, že niekto k posilneniu vo viere potrebuje tlačiaci sa dav rovnať zmýšľajúcich, ja však by som tú svoju vieru v takejto tlačnici najskôr asi stratil. Považujem za známku duševného a duchovného zdravia, ak nechcem skutočný Boží hlas prepočuť v dôsledku vlastného „juchania“.

Môj náboženský vkus bol vypestovaný nádhernou symetriou klasickej katolíckej liturgie, predovšetkým omšovej. Neviem, prečo na tých veľkých zhromaždeniach, či už čisto katolíckych alebo ekumenických, nedokážu mnohí katolíci viac čerpať z ducha našej krásnej a hlbokkej liturgie a ponúknuť z tohto daru aj iným kresťanom. Prečo sa, naopak, mnohí katolíci tohto pokladu vzdávajú a tieto zhromaždenia sa potom podobajú svojou chaotickou stavbou skôr nešikovne improvizovanej es-tráde.

Večer som opäť rozmýšľal: „Prečo ma títo entuziasti tak popudzujú?“ Veď sám mám medzi svojimi priateľmi pár kňazov, ktorí sa roky úprimne venujú hnutiu charizmatickej obnovy – a i keď sa niekedy pohádame – veľmi si ich vážim. Podobne môžem povedať, že k najaktívnejším ľuďom z mojej farnosti patria práve laici z tohto prúdu.

Najviac mi asi prekáža tá bezostyšná ľahkosť, s akou sa vo veľkých halách a na štadiónoch hlásajú do megafónov veľké slová našej viery. Nemôžem sa ubrániť podozreniu, že ten duch, ktorého prítomní cez megafóny nazývajú Duchom Svätým, je len duchom štadiónu – teda manipulačným pokusom vyvolať sugestívnu náladu davu.

Chcem vám všetkým včas povedať, že ak chceme hľadať živého Boha a nasledovať Krista, musíme nájsť odvahu plávať v hĺbke, nie na plytčine. Lebo Boh je hĺbka a ticho je priestor, v ktorom ho môžeme poznávať. Nestačí zakričať nespočítateľné aleluja a hurá Pánovi.

V našom vyznaní viery hovoríme: „Verím v Boha,“ čo, ak je doslovne preložené, znie „Verím do Boha“. Je to naznačenie smeru, cesty, pohybu: verím a svojou vierou vchádzam do Tajomstva, ktorým Boh je. Jedine vo svetle hlbokkej viery môžeme Boha hľadať a poznávať.

Moji milí priatelia, možno raz prijmem vaše pozvanie. Ale prijmete aj vy mňa medzi seba, keď Božiu prítomnosť nezakúsím v jasote, heslách a zdvihnutých rukách? Keď budem mať po celý čas obavu z toho, či nezatienite príliš hlučnými a príliš ľudskými istotami skutočnú veľkosť Boha?

(zdroj: Tomáš Halík, Noc zповědníka, upravené)

Pri slávení liturgie by sme mali zápašiť o jej krásu. Boh má právo na naše najkrajšie prejavy.

Anton Srholec

Mám to šťastie, že ako kňaz môžem už štyridsaťpäť rokov prežívať ten s ničím neporovnateľný okamih, tú nádhernú chvíľu, kedy zostupuje Láska do mojich holých rúk. Na túto milosť som si nikdy nezvykol. Zakaždým sa cítim nanovo okúzlený, keď smiem prednášať Kristovo: „Toto je moje telo, toto je moja krv.“ Ohromná chvíľa! Vtedy Pán vždy znova prichádza medzi nás.

Guy Gilbert

na vrchole Suchého (1468m) v Malej Fatre

Začiatkom leta od 27. 6. – 2. 7. 2015 organizujeme 6-dňový zájazd na sever Talianska. Pre deti od 7 – 15 rokov pripravujeme v lete pobytový tábor od 20. – 25. júla v Tatranskej Štrbe.

V ponuke na leto máme pre deti i dospelých tri jednodňové výlety: 29. júla: Antický Rím v Piešťanoch, 5. augusta: Bratislava – Devín a plavba loďou, 12. augusta: Štrbské Pleso.
sestra Kristína

ZASMEJME SA

„Slečna, Duch Svätý mi povedal, že si vás mám vziať za manželku.“
„Hm... Tak na to sa najprv budem musieť opýtať svojho manžela.“

NEBO AKO PLNÉ CHALUPY

Bola to moja prvá škola, kam som nastúpil ako katechéta. Na to sa nezabúda. Jej zvláštnosťou bolo to, že ju tvorilo asi tridsať detí zo všetkých ročníkov, ktoré sa každý deň zhromaždili v jednej jedinej triede.

V ten rok mala škola jediného prváčika. Bol ním šesťročný Seppel, ktorý sedel sám v úplne prvej lavici. Pán učiteľ ma upozornil, že radšej sa ho nemám nič spytovať, lebo by sa mohol rozplakať. Pochádza z jednoduchého domu z lazov a musí sa najprv trochu udomáčniť.

Riadil som sa učiteľovým pokynom, no keď som videl, že Seppel už hľadí trochu dôvernejšie a niekedy sa dokonca smeje, rozhodol som sa mu prihovoriť. Sadol som si na malú

Kto kope studňu, musí tvrdo pracovať. A nemôže očakávať, že hneď narazí na vodu, aby sa z nej mohol napiť. Námaha je tiež neodmysliteľnou súčasťou poznávania Božieho Slova. Prorok Izaiáš hovorí: „*Budete čerpať vodu s radosťou z prameňov spásy*“.

Je povzbudzujúce predstaviť si, ako pijeme čerstvú zdravú vodu zo živého prameňa. Lenže skôr či neskôr prideme na to, že tú vodu treba namáhavo čerpať. Netečie sama, neraz je ťažko dostupná, často skrytá. Aj pri meditácii nad Božím Slovom je potrebné sa prekopať cez vrstvu iných lákavejších ponúk, odstrániť balvanu znechutenia a pohodlnosti, aj drobné prekážky typu: „teraz nie, potom...“, ja pri svojich povinnostiach na toto čas nemám...“

Plodným meditáciám musí teda zákonite predchádzať množstvo takých, pri ktorých sa zapotíme, unavíme. Ale na druhej strane si aj napriek zdanlivému „neúspechu“ upevníme vlastnú húževnatosť a vytrvalosť.

Zo spásonosných prameňov netečie opojný nápoj, ktorý by nás príjemne utlmil. Je to zdravá voda, ktorá nás zbavuje nánosov, zakrývajúcich nám pravdu o nás i o svete.

A ešte je pri čítaní Božieho Slova nutné si uvedomiť, že meditácia nad ním nemá viesť k akémusi stavu falošného pokoja, kam nedolieha nič z problémov tohto sveta.

-vm-

CENTRUM VOĽNÉHO ČASU BOŽEJ TVÁRE INFORMUJE

V sobotu 16. mája sa uskutočnil výlet prvoprijímajúcich detí do Bojníc, počas ktorého sme navštívili Múzeum praveku a ZOO.

Izák prosil Pána za svoju ženu, lebo bola neplodná. (25,21) Nad manželstvami patriarchov sa vznáša zvláštny mrak neplodnosti. Nielen Sára, ale aj Rebeka je neplodná. Izák a Rebeka si však nepomáhajú svojpomocne ako Abrahám a Sára, ale Izák sa modlí za svoju manželku, aby počala. Toto čakanie trvá dvadsať rokov.

Pán sa nechal uprosiť a Rebeka počala. (25,21) Rebeka čaká dvojčatá, ktoré zápasia už v jej lone – pre zápas je použité slovo vo význame strkať, gniaviť. Pýta sa Boha, čo to znamená a dostáva odpoveď: „**Dva národy sú v tvojom lone a dva kmene sa oddelia z tvojho života, národ nad národom bude prevládať a starší bude slúžiť mladšiemu.**“ (25,23) Z dvoch detí vzídu dva národy - Izrael a Edom a ich zápasy v lone matky sú predzvesťou ich budúcich zápasov a nepriateľstva. Aj keď by Rebeka chcela, predsa vidí, že v živote veci nepôjdu hladko, ako by si priała.

Naplnili sa dni, aby porodila... Prvý vyšiel červený, celý ako plstený plášť, a dali mu meno Ezau. Potom vyšiel jeho brat. Jeho ruka sa držala Ezauovej päty a dostal meno Jakub. (25,24-25) Meno Ezau je odvodený od slova červený, čo je narážkou na farbu zeme krajiny Edom, ktorú raz bude Ezau obývať. Jakubovo meno znamená „ten, ktorý sa držal päty“, pätár, ale tiež ľstivý, zradný a je v ňom naznačená jeho budúca ambícia úskokom získať prvorodenstvo.

Chlapci vyrástli. Ezau bol muž znalý stepi. Izák si obľúbil Ezaua, lebo divina od neho mu bola potravou, no Rebeka si obľúbila Jakuba. (25,27-28) Zdá sa, že Izák mal maškrtný jazyček, ktorý v ňom pravdepodobne vypestovala jeho starostlivá matka Sára. Po odchode brata Izmaela vyrastal Izák ako jedináčik a vieme si predstaviť, že Sára, ktorá už bola na jeho výchovu stará, ho rozmaznávala. Biblia spomína, že keď Sára zomrela, Izák vo svojej manželke Rebeke našiel útechu za svoju zomrelú matku. To znamená, že musel byť na svoju matku naviazaný a Rebeke s ňou porovnával.

Ezau predáva Jakubovi svoje prvorodenstvo za tanier šošovice

Raz, keď sa Ezau vrátil z lovu vyčerpaný domov, žiadal Jakuba, aby mu dal zjesť šošovicu, ktorú Jakub uvaril. Jakub využil situáciu a hovorí: „**Predaj mi svoje prvorodenstvo!**“ (25,31) Na to hovorí Ezau: „**Hľa, už takmer zomieram. Načo mi je prvorodenstvo?**“ (25,32)

Sv. Efrém to komentuje takto: „Ezau nepredal prvorodenstvo len preto, lebo bol hladný, ale pretože nemalo preňho žiadnu hodnotu.“

Jakuba nemôžeme hodnotiť na základe morálnych kritérií dnešnej doby. Je ľstivý, ale záleží mu na duchovných hodnotách a váži si právo prvorodeného. Cieľom jeho úskokov nie je ambícia získať hmotné veci, ale túžba po požehnaní. Tak stojí v protiklade k Ezauovi, ktorého viac zaujíma žalúdok a ktorý prvorodenstvom - jedným z hlavných pilierov patriarchálnej štruktúry, pohŕda.

Zaujímavé, že obe deti – Ezau i Jakub boli deťmi veriacich rodičov, obaja boli od Boha vyprosení a darovaní, obom sa určite snažili rodičia vštepovať duchovné hodnoty, a predsa jeden na ne reaguje a druhý nie. To aj nám ukazuje, že nie každá výchova prinesie duchovné ovocie, a s touto skutočnosťou je potrebné sa zmieriť.

(zdroj: Komentár k Starému Zákonu: Genezis, Jozef Ondrej Markuš, Biblické ženy Starej a Novej Zmluvy)

KNIHA, KTORÁ MA ZAUJALA

FRANCOIS MAURIAC - KLBKO VRETEŇÍC

Klbko vreteníc je príbehom starého opusteného človeka, „neverca“, ktorý sa cíti ako cudzinec vo vlastnom dome. Vie, že celá rodina čaká len na jeho posledné vydýchnutie, aby zdedila to jediné, čo ju na ňom ešte zaujíma – majetok. Celá kniha je písaná formou denníka, ktorý je pokusom tohto muža aspoň po smrti vyjaviť vlastnej rodine kúsok svojho vnútorného sveta, ktorý - ako to on cítil - jeho najbližší nemali záujem poznať.

Zo „spovede neverca“ som vybrala pár úryvkov:

„Drahá, za tých štyridsať rokov, čo sme popri sebe trpeli, vždy si našla v sebe silu vyhnúť sa každému čo len trochu hlbšiemu slovu, zakaždým si rýchle odvieďla reč na iné. Dlhú som si myslel, že je v tom istá predpojatosť, ktorej dôvod mi unikal, no jedného dňa som pochopil, že ťa nezaujímam. Bol som natoľko mimo tvojich záujmov, že si unikala nie z hrôzy, ale z nudy. Keď som sa stal úspešným advokátom, mal som pocit, že to vnímali všetci naokolo okrem teba. A ja čím väčší sklon som mal uveriť vo vlastnú dôležitosť, tým väčšími si vo mne vzbudzovala pocit ničoty.

Odkedy sa narodili deti, odvrátila si odo mňa pozornosť úplne. Bola si matka, iba matka. Už si ma nevidela, mala si oči doslova len pre ne. Oplodnil som ťa, a tak som splnil, čo si odo mňa očakávala. Uvedomovala si si, že jestvujem, iba keď som sa začal motať okolo nich. Nemyslel som si, že bude tak ťažké si ich získať. Spoliehal som sa na vlastnú inteligenciu. No – priznávam – bolo ľahšie čeliť prokuratúre či obhajcovi, no pred deťmi som bol nesmelý, strácal som pôdu pod nohami, zajakával som sa... Oni boli ku mne milé, no boli neprestajne v strehu. Nech som robil čo som robil, mal som už svoje miesto v ich malom svete. Netajila si pred nimi, že som chudák otecko, za ktorého sa treba modliť a ktorého treba obrátiť na vieru.

V začiatkoch našej lásky som vnímal citlivo atmosféru viery a zbožnosti, ktorá obhacovala tvoj život. Lúbil som ťa ako aj duchovné prvky tvojej bytosti. Ale časom si zabudla, že milosrdenstvo je synonymom lásky, pravda, ak si to vôbec niekedy vedela. Pod tento pojem si

Práve biskupi - na čele s pápežom ako hlavou biskupského kolégia - sú strážcami posvätej tradície prvotnej Cirkvi a správneho výkladu Biblie. Im bola zverená charizma „učiť všetky národy“ Božiu pravdu, ktorá je potrebná ku spásu.

Odmietnutím neprerušenej apoštolskej tradície, ktorá sa od počiatku odovzdávala biskupskou vysviackou, stratili iné kresťanské cirkvi priamy kontakt s touto charizmou neomylnosti v učení viery. Aj preto je dnes scéna kresťanských cirkví mimo Katolíckej cirkvi rozdrobená na množstvo denominácií, ktoré si vysvetľujú Písmo každá po svojom.

Je pravdou, že pustiť sa do debaty s nekatolíkom o týchto katolíckych pravdách je pre katolíka veľmi ťažké. A to nielen preto, že my katolíci nedostatočne poznáme svoju vieru i Sväté Písmo. Ale aj preto, lebo na rozdiel od adventistov (a aj kresťanov iných denominácií, ktoré základ svojej viery stavajú často práve na odpore voči Katolíckej cirkvi), **sa nezameriavame na „apologetiku“ - teda obranu pred inoveriacimi - ale na svedectvo života. A pre svedectvo života nie je až tak nevyhnutné poznať naspamäť množstvo citácií z Písma či prekombinovaných argumentov na obranu svojich názorov.** Áno, je pravdou, že katolíci sa niekedy až príliš spoliehajú na svojich pastierov a na očividnú dvetisícročnú tradíciu viery Katolíckej cirkvi. Ale je to vari horšie ako spoliehať sa len na svoj vlastný úsudok a na vlastné výklady Svätého Písma, pričom všetci tvrdia, že práve „tie ich“ sú inšpirované Duchom Svätým?

Ešte by som sa rada zmienila o **dogme o neomylnosti pápeža**, ktorá, žiaľ, nemá veľmi šťastné pomenovanie a mnohí súčasní teológovia, vrátane Benedikta XVI., sa tomuto označeniu vyhýbajú. Správnejší názov tejto dogmy je **„neomylnosť Učiteľského úradu cirkvi“**, **teda nielen pápeža, ale celého biskupského zboru.** Neznamená to, že pápež sa v ničom nemýli – môže sa ako osoba myliť dokonca aj v teologických otázkach. A myliť sa môžu ako jednotlivci aj biskupi. Ide tu v skutočnosti o **neomylnosť Cirkvi ako celku - a aj to jedine v otázkach viery a mravov, teda vo veci spásy človeka.** Cirkve však navonok reprezentujú biskupi na základe moci, ktorú dostali od Ježiša Krista, a ktorú používali aj apoštolí, ako to dosvedčujú slová zo zhromaždenia apoštolov v Jeruzaleme: „Duch Svätý a my sme usúdili ...“ (Sk 15,28)

Preto pápež, keď „ex cathedra Petri“ (z Petrovho stolca) vyhlasuje dogmu, neprezentuje len vlastný názor, ale zároveň stanovisko biskupov sveta, s ktorými rozhodnutie konzultoval. **Nikdy pritom nejde o zavedenie nejakého „nového učenia“, ale len o úradné spresnenie istého článku viery, ktorú mala Cirkev od počiatku, a ktorú bolo treba z nejakého dôvodu „zdogmatizovať“.** Tak sa to napr. stalo aj pri vyhlásení článkov o Nepoškvrnenom Počatí (1854) alebo Nanebovzatí Panny Márie (1950), čo sú jediné dva prípady, kedy pápež „svoju neomylnosť“ v dejinách Cirkvi použil.

Svojím spôsobom bolo stretnutie s adventistami pre mňa prínosom. Výzvou, aby som sa snažila lepšie poznať i brániť svoju vieru. (ok)

Poznávajme životné pravdy z Božieho Slova, a nie zo všelijakých „rozprávok“ a neistých vecí. Urobme si každodenný program nášho života pri Svätom Písme. Lebo všelijaké novinárske klebietky a televízne senzácie nám neukážu cestu nášho posledného cieľa a ani nám nepovedia, ako sa tam ide.

Rudolf Baláz

rarchia zahmlieva jej výklad.

Ako som si čítala na internete argumenty, ktoré svedčia proti Katolíckej cirkvi a pápežovi, v prvom momente som nevedela svoju vieru obhájiť. (Protestanti právom krúčia hlavou nad tým, že nepoznáme ani základy katechizmu našej Cirkvi a preto býva pre nich jednoduché pri spoločných debatách „položiť nás na lopatky“.) Dokonca ma prepadla pochybnosť, či adventisti predsa len nemajú pravdu – tak presvedčivo ich argumenty vyznievali a do seba zapadali. Musela som prejsť procesom odpovedania si na otázky, prečo ja verím, že je to takto a či sa nemýlia adventisti. Pomohla mi pri tom kniha Adventista a katolík od P. Eirena, ktorú možno čítať aj na internete a Naše cesta do Katolíckej cirkvi od manželov Hahnovcov. Aj vďaka nim som si uvedomila, aké je jednoduché Knihu Písma, ktorá je plná obrazov a symbolov, vysvetliť po svojom. Jej interpretácia môže vyznieť zaujímavo a presvedčivo, no môže byť len výplodom ľudskej fantázie.

Na záver by som chcela ešte podotknúť, že adventistov si naďalej ľudsky vážim. Ale do debát na náboženské témy, ktoré nás rozdeľujú, sa s nimi nepúšťam. Aj som sa o to pokúsila, ale žiaľ, v obhajobe „svojej“ viery a „svojej“ cirkvi sme si každý húdli svoje a jeden druhého nepočúvali.

Ponúkam vám teda odpovede, ku ktorým som dospela:

Tá úplne prvá vec, ktorú nám adventisti vyčítajú - a ktorá je základným pilierom ich viery - je to, že my, katolíci (ale ani nijakí iní kresťania okrem adventistov), nesvätime sobotu – tak ako to bolo dané Mojžišovi. Že ignorujeme Desatoro a slávime nedeľu. **Tvrdia, že cirkev, ktorá od prvých dôb kresťanstva slávila sobotu, vo 4. storočí od Ríma prevzala zvyk svätiť nedeľu, pohanský Deň Slnka.** Teda že sa podriadila „duchu tohto sveta“.

Toto bola otázka, na ktorú som si zodpovedala najrýchlejšie. Z knihy Benedikta XVI. Ježiš Nazaretský viem, že **Cirkev už od prvých dôb kresťanstva svätila nedeľu, nie však ako pohanský Deň Slnka, ale ako deň Kristovho zmŕtvychvstania.** Dokazuje to i Písmo: keď sa Pavol chcel stretnúť s kresťanmi a lámať s nimi chlieb, zišiel sa s nimi v prvý deň týždňa, teda v nedeľu. „Keď sme sa v prvý deň týždňa zišli na lámanie chleba...“ (Sk20,7) Aj v samotnom Zjavení sv. Jána nachádzame nepriame potvrdenie nedele ako Pánovho dňa: „V Pánov deň som bol vo vytržení a počul som za sebou hlas mohutný ako zvuk polnice hovoriť...“ (Zjv 1, 10). A prví kresťania ako Pánov deň označovali nedeľu, a nie sobotu. Raná Cirkev nahradila sobotu - deň „prvého stvorenia“ nedeľou – dňom „nového stvorenia“, ktorý nastal skrze Kristovo zmŕtvychvstanie.

Svätenie soboty u adventistov - náboženského spoločenstva, ktoré vzniklo v 19. storočí v Severnej Amerike, nie je teda návratom k prvotnému zmyslu Božieho Slova, ale odmietnutím pôvodnej kresťanskej tradície.

Adventisti uznávajú autoritu iba 12 apoštolov, neprijímajú autoritu ich nástupcov – biskupov. Vyčítajú biskupom, že myslia „za nás“ veriacich, podkladajú nám veci, ktoré oni sami chcú, bez toho, žeby sme boli nútení si ich sami vyhľadať v Písme. Následne nás vraj kňazi – pomocníci biskupov – ovplyvňujú cez spovede. To je to nimi vysvetľované „oko na rohu šelmy“, ktoré vidí do vnútra človeka a môže hýbať životom človeka a dejinami ľudstva.

Tieto argumenty sú opäť iba dôkazom neznalosti adventistov o skutočnom poslaní biskupov alebo svätej spovede. Umelými argumentmi znehodnocujú náuku Katolíckej cirkvi a tak odôvodňujú vlastné odmietanie starobylej tradície Cirkvi, od ktorej sa sami odklonili.

zahŕňala isté množstvo povinností k chudobným a biednym a plnila si si ich neobyčajne svedomite. Pritom tá úbohá starena, ktorá každé ráno privádzala na vozíku zeleninu, nepredala ti jediná hlávku šalátu, aby si nezjedla z jej biedneho zisku niekoľko sou. Prosby služobníctva o zvýšenie mzdy ťa vždy ohromili, a následne vyvolali v tebe také prudké rozhorčenie, že si vedela všetkým priam geniálne dokázať, že nič nepotrebujú. Tí chudáci sa hrozne čudovali, že sú pri tebe takí bohatí.

Na začiatku sme možno ani netušili, ako máme obaja radi peniaze. A hľa, čo mi ostalo teraz... Syn príde za mnou, iba keď sa potrebuje poradiť v obchodných záležitostiach a dcéra nikdy nie bez toho, že by nechcela vylákať odo mňa peniaze. Chamtivosť v jej očiach ma vždy presvedčí, že jej prítulnosť má svoj presný zámer. Preto aj pomyslenie na to, že by ste všetko mali získať po mojej smrti, je pre mňa neznesiteľné. Nástojčivo sa mi v duchu vynára predstava, ako sa asi budete deliť o dedičstvo – ako sa vrhnete jeden na druhého, iste sa budete ruť ako psi o moje pozemky, o moje cenné papiere. Mám pred sebou obraz vdovy, ktorá nedočkavo otvára trezor a celej rodine s úľavou oznamuje: „Nebojte sa, všetko je tu...“ No zároveň natrafiš aj na tento denník.

Neviem, z akých taľafatiek si sa spovedala, ale ja z ôsmich blahoslavenstiev som nevidel jedinú, podľa ktorého by si sa v živote správala. Dráždil som ťa, keď som hovorieval: „Nazdával som sa, že Kristus povedal...“ Ty si sa zlostila a oponovala si: „To netreba brať doslovne...“ jachtala si. A ja, neverec, som ti dokazoval, že svätosť spočíva práve v tom, že sa doslova správame podľa evanjelia.

Hnusilo sa mi náboženstvo príkazov a zákazov, ktoré som u vás videl: to hrubé zosmiešňovanie, tá biedna karikatúra kresťanského života. Cítil som, že Kristus neprišiel pre vás spravodlivých, ale práve pre nás stratených.“

Nikto z rodiny nepochyboval, že tento osamelý chorý stavec má blízko smrti. Preto všetkých prekvapilo, keď ako prvá na následky mozgovej príhody zomrela jeho manželka. Vtedy ho deti prvý raz v živote videli plakať. Ani však nezapochovali o otcovej pretváрке. On vo svojom denníku napísal: „Uvedomil som si, že ťa už nikdy neuvidím, že ti už nič nebudem môcť vysvetliť, že už nebudeš čítať tieto stránky. Už nebudeme môcť začať odznova, celkom od začiatku, zomrela si skôr, a ani sa nedozvedela, ani nepoznala, že nie som iba netvor, ale že je vo mne aj iný človek.“

Čitateľ stojí na strane tohto tvrdého, niekedy až hrozného starca. Čítajúc jeho denník poznáva, že aj on miluje a tiež prirodzene ako každý čaká na lásku, prijatie, porozumenie. Pritom pozná svoje srdce, ktoré prirovnáva ku kľbku vreteníc, srdce presýtené hadím jedom, a ono predsa bije pod ich hemžením: „Mám pred očami svoj život. Nie, nie je možné ísť proti takému prúdu bahna. Bol som taký hrozný človek, že som nemal jediného priateľa. No nebolo to azda preto, že som nebol schopný pretvárať sa? Ľudia by mnou tak neopovrhovali, keby som pred nimi nebol taký otvorený, taký nahý. Keby všetci ľudia kráčali bez masky na tvári, ako som to robil ja celé polstoročie, možno by sme sa všetci čudovali, aké sú medzi nami malé rozdiely. Svätci to vedia, tí sa vidia, tí poznajú pravdu o sebe.“

Keď zomrel, jeho denník bol pre najbližších príbuzných potvrdením toho, že naozaj nikoho nemal rád, že všetkými opovrhoval a že písanú spoveď je akurát tak hodné dať na posúdenie psychiatrovi. A to, že sa v ňom zmieňoval o svetle, ktoré ho na sklonku života priťahovalo k Bohu, posúdili len ako blúznenie náboženského rázu, duševnú poruchu... Jedine vnučka, ktorá s ním prežila posledné týždne života, sa o ňom vyjadrila: „Starý otec bol jediný

zbožný človek, s ktorým som sa v živote stretla. No jeho nešťastím bolo, že nás všetkých považoval za príkladných veriacich. Naše myšlienky, naše túžby, naše skutky však nezapustili jediný koreň do tej viery, ku ktorej sme sa hlásili iba slovami. Neveríte, že chcel pristúpiť k prijímaniu, tvrdíte, že by to urobil, keby chcel. Ja viem, čo opakoval dva dni pred svojou smrťou – neborák sa trápil tým, že nie je toho hoden a rozhodol sa, že počká do Vianoc. Spomínam si, ako rozpráva s rozochvením o tých vytúžených Vianociach...”

Táto kniha ma veľmi oslovila, podobne ako mnohé iné Mauriacove diela. Najviac asi tým, čo ktosi múdro vyjadril nasledujúcimi slovami: „Nevercova nostalgia po Bohu môže byť nekonečne hlbšia ako akákoľvek spokojnosť veriaceho. Niektorí veriaci veria niekedy až príliš ľahko. Tak ako mnohí ateisti sú niekedy ateistami príliš ťažko. To, čo nám pripadá ako hrubosť, neospravedlniteľný omyl či ľahostajnosť, môže byť v skutočnosti ich úprimným hľadaním.“

Lenka

Z PRÍSPEVKOV ČITATEĽOV

SKRATKA

Cestou do kostola vždy prechádzam popri skratke, ktorá vedie cez trávnik. Hoci chodníkom okolo prídete do chrámu iba o necelú minútu neskôr, mnohí si radšej skrátia čas skratkou. Slušnosť nás vedie chodníkom, veď trávnik je pekne udržiavaný. Skratkou ním však už prešlo mnoho nôh na to, že tu vznikla vyšliapaná trasa. Už na nej ani nová tráva v lete nerastie a v zime je tu taktiež vychodená cestička. A tá ma podnietila skrátiť si čas krátkou úvahou o skratke.

Dnešná doba je uponáhľaná. Ženieme sa za všetkým. Stále sa kdesi ponáhľame, dokonca aj vtedy, keď máme času nazvyš. Chceme byť všade prví a zlostíme sa, keď nás niečo na našej ceste obmedzuje. Skratka je toho rukolapným dôkazom. Ideme po nej vlastne iba preto, že tu je. Nieкто pred nami nám vychodil cestu, super! Skrátí nám čas, tak prečo nie? Času máme síce kopec, no radšej prispejeme svojim dielom k ušliapaniu trávniku. Na jednej strane fajn. Získali sme ďalší čas. Otázka znie: Ako s ním naložíme?

Sme už natolko uponáhľaní rýchlym tempom súčasnosti, že skratku volíme iba „mechanicky“? Iba preto, že sa ponáhľame, hoci ani sami nevieme prečo? Získali sme minútu, prišli sme dovnútra skôr ako babka, ktorá o paličke kráča po chodníku, takže si aj skôr sadneme. To sme chceli? Nič viac? Moment, máme ešte tridsať sekúnd k dobru, stihneme si skontrolovať najnovšie statusy na facebooku v mobile, ktorý ukrývame vo vrecku nohavíc. Omša začína o päť minút, ešte stále máme čas. Čo ideme teda dovedy robiť? Ach...

Druhým prípadom človeka, ktorý ide skratkou, je ten, ktorý sa do kostola ponáhľá tiež. Avšak s iným úmyslom. Ide skratkou, aby bol čím skôr dnu. Nie preto, aby si našiel najlepšie miesto na sedenie. Nie preto, že vonku prší a on si zabudol doma dáždnik. Nie preto, že všetci idú skratkou, tak musí aj on. Jeho dôvod je celkom iný. Chce skrátiť čas, ktorý ho delí od Božej prítomnosti. Ponáhľá sa, nie však preto, aby bol prvý. Ponáhľá sa za Pánom. Hoci vie, že by mal ísť po chodníku ako slušný človek, predsa ide skratkou. Neženie ho však egoizmus, snažia sa podmaniť si ešte aj čas. Ženie ho radosť zo stretnutia s Kristom. A získaný čas? Využije ho na tichú modlitbu.

Udržiavanému trávniku vlastne ani nekazí vzhľad vyšliapaná skratka, keď sa na ňu

pozrieme z tejto stránky. Boh je nekonečne milostivý a s láskou nás víta vo svojom chráme, či už ideme po chodníku, alebo skratkou. Koniec-koncov, On nehľadá na to, kadiaľ ideme, ale na úmysel, s ktorým prichádzame.

Ľudstvo sa stále ponáhľá. Kiež by sa s rovnakou horlivosťou hnalo aj za láskou, vzájomnou pomocou a pravými hodnotami, ktoré nám Boh vložil do srdca.

Paula Beinsteinová

POZNAJ UČENIE SVOJEJ CIRKVI

O pár ľuďoch som vedela, že patria do Cirkvi adventistov siedmeho dňa, nakoľko ich zborový dom sa nachádza v blízkosti firmy, v ktorej pracujem. Nikdy, keď pripravovali nejaký program určený pre verejnosť, neobišli ani nás bez toho, že by nás naň nepozvali. A hoci som na ich pozvania nereagovala, vždy som obdivovala, akí sú v tomto smere aktívni a vytrvalí.

Raz prišli s pozvánkou na cyklus prednášok o Knihe Zjavenia Jána. Zamyslela som sa – na jednej strane ma láka poznávanie Božieho Slova, na druhej strane som sa zdráhala tam ísť – predsa len, hoci sú kresťania, ako spoznám, ak mi predsunú nesprávny výklad? Oslovila som manžela „poďme spolu, spolu skôr spoznáme, ak tam budú ohlasované nejaké bludy“. On si zistil, že aj v češtine vyšli katolícké výklady Knihy Zjavenia (Sacra Pagina – Kniha Zjevení), a zareagoval: „Kúpme si ju, vopred si naštudujeme a pôjdeme. Ja tam skôr nepôjdem!“ Keďže však sme museli čakať, kým nám túto knihu objedajú a prednášky už začali, rozhodla som sa tam ísť sama.

Tí, s ktorými sa poznám z videnia, ma vítali veľmi srdečne. Od prvých chvíľ som sa medzi nimi cítila príjemne. Čo sa týka obsahu prednášok, držala som si od vypočutého odstup a uvedomovala som si, že hoci je ich interpretácia Listov siedmim ázijským cirkvám (Zj2-3) zaujímavá, v Katolíckej cirkvi som sa s takými výkladmi nestretla. Mali však „šťavu“ a podané boli profesionálne. Tiež ma udivovala vysoká účasť mladých ľudí a ich schopnosť klásť otázky.

Na druhej prednáške som nepostrehla nič, čo by bolo v rozpore s našou vierou, naopak, tešila som sa, ako spoločne zdieľame nádej, ktorá plynie z vykúpenia skrze krv Baránka. Sem-tam zazneli kritické hlasy na adresu cirkvi, ale kto z nás môže poprieť jej hriechnosť dnes i v priebehu dejín? Tretieho stretnutia s Knihou Zjavenia som sa už nevedela dočkať. Páčil sa mi výklad obrazov a symbolov, všetko mi do seba zapadalo a zároveň dávalo nové poznanie. Zdôverila som sa s tým svojej priateľke evanjeličke, na čo ona zareagovala: „Chceš si tam vypočuť, že pápež je Antikrist a Katolícka cirkev babylonská neviestka?“ Vypleštila som na ňu oči. Ale hneď som si overila na internete, že má pravdu.

Adventisti naozaj vysvetľujú Knihu Zjavenia v spojitosti s Knihou proroka Daniela a za malý roh šelmy, ktorá vystupuje v oboch spomenutých knihách (Dan 8,9, Zj13), považujú práve pápežský systém a v neviestke, ktorá sedí na hlave šelmy (Zj17), vidia Katolícku cirkev. Tá vraj po celé svoje dejiny vie, čo o nej hovorí Kniha Zjavenia, a preto katolícka cirkevná hie-